

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1156/2021
01.06.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бисерке Живановић, председника већа, Споменке Зарић и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Живојин Димитријевић, адвокат из ..., против туженог Предузећа за телекомуникације „Телеком Србија“ АД Београд из Београда, чији је пуномоћник Војислав Недић, адвокат из ..., ради утврђења и поништаја одлуке, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 911/20 од 12.01.2021. године, у седници од 01.06.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 911/20 од 12.01.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Јагодини П1 316/18 од 18.12.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца да се поништи одлука туженог од 31.12.2013. године. Ставом другим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца да се утврди да је код туженог засновао радни однос на неодређено време почев од 01.01.2014. године. Ставом трећим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца да га тужени врати на рад и распореди на послове које је обављао пре престанка радног односа или на одговарајуће послове. Ставом четвртим изреке тужилац је обавезан да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 1.250,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 911/20 од 12.01.2021. године, преиначена је првостепена пресуда тако што је усвојен тужбени захтев тужиоца, утврђено да је у радном односу на неодређено време код туженог почев од 01.01.2014. године, поништена је као незаконита одлука туженог од 31.12.2013. године и тужени обавезан да тужиоца врати на рад и распореди на одговарајуће послове, као и да му накнади трошкове парничног поступка у износу од 265.500,00 динара.

Против другостепене пресуде, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, битних повреда одредаба парничног поступка и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. важећег Закона о парничном поступку – ЗПП и утврдио да је ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Ревизијом се неосновано указује на битну повреду поступка из члана 374. став 1. ЗПП учињену пред другостепеним судом.

Према чињеничном стању које је правилно утврђено, тужилац је код туженог био непрекидно ангажован по основу једанаест уговора о заступању у периоду од 15.12.2008. године до 30.04.2013. године. У периоду од 01.05.2013. године до 31.12.2013. године код туженог је обављао послове по основу три уговора о обављању привремених и повремених послова, са местом рада у У последњем уговору о обављеном привремених и повремених послова од 09.09.2013. године, наведено је да ће послове обављати у периоду од 16.09.2013. године, па док трају потребе за обављањем послова, а најдуже до 31.12.2013. године. Побујаном одлуком туженог од 31.12.2013. године раскинут је уговор о обављању привремених и повремених послова од 09.09. исте године, због истека рока за који је закључен.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно је у побујаној другостепеној пресуди примењено материјално право када је првостепена пресуда преиначена и усвојен тужбени захтев тужиоца за утврђење да је код туженог засновао радни однос на неодређено време и за поништај одлуке којом му је отказан уговор о раду, као и када је тужени обавезан да тужиоца врати на рад.

Према члану 37. став 1. Закона о раду („Службени гласник РС“ 24/05 ... 32/13), радни однос се заснива на време чије је трајање унапред одређено у случајевима наведеним у овом ставу, с тим што тако заснован радни однос непрекидно или са прекидима не може трајати дуже од 12 месеци, а према ставу другом, прекидом се не сматра прекид рада краћи од 30 радних дана. Ставом четвртим овог члана прописано је да радни однос заснован на одређено време постаје радни однос на неодређено време ако запослени настави да ради најмање 5 радних дана по истеку рока за који је засновао радни однос. Према члану 197. став 1. Закона о раду, послодавац може за обављање послова који су по својој природи такви да не трају дуже од 120 радних дана у календарској години да закључе уговор о обављању привремених и повремених послова. Према члану 200. став 1. тог закона, послодавац може да закључи уговор са одређеним лицем ради обављања послова заступања или посредовања.

У поступку је утврђено да је тужилац код туженог био радно ангажован почев од 15.12.2008. године, укупно четири године и четири месеца, по основу једанаест уговора о заступању, с тим што је обављао исте послове супервизора, а затим је у периоду од 01.05.2013. године до 31.12. исте године код туженог радио по основу два уговора о привременим и повременим пословима и анекса уговора, и такође је обављао истоврсне послове, па је правилан закључак другостепеног суда да из свега наведеног произилази да је код туженог постојала потреба за радом тужиоца. С обзиром да је утврђено да је тужилац код туженог све време рада по уговорима о заступању радио на истоврсним пословима, те да је наставио рад на сличним пословима по уговорима о привременим и повременим пословима, по којима је радио дуже од законског

максимума 120 дана, правилан је закључак другостепеног суда да је у спорном периоду тужилац радио код туженог на одређено време, без обзира што су уговори именовани као уговори о заступању и уговори о обављању привремених и повремених послова. С обзиром на наведено, стакли су се услови за прерастање радног односа у радни однос на неодређено време, у смислу члана 37. ст. 1. и 4. Закона о раду, па је самим тим одлука туженог од 31.12.2013. године, којом је раскинут уговор о обављању привремених и повремених послова због истека рока који је закључен, незаконита. Зато је правилно другостепени суд утврдио да је тужилац код туженог у радном односу на неодређено време од 01.01.2014. године, и туженог обавезао да тужиоца врати на рад у смислу члана 191. став 1. Закона о раду.

Ревизијом туженог неосновано се указује да је чињенично стање погрешно утврђено, да је тужилац у спорном периоду обављао различите послове који су имали природу привремених и повремених послова, те да је обављао за туженог послове заступања, и да му с обзиром на наведено радни однос није могао прерасти у радни однос на неодређено време.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 413. ЗПП.

**Председник већа - судија
Бисерка Живановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић